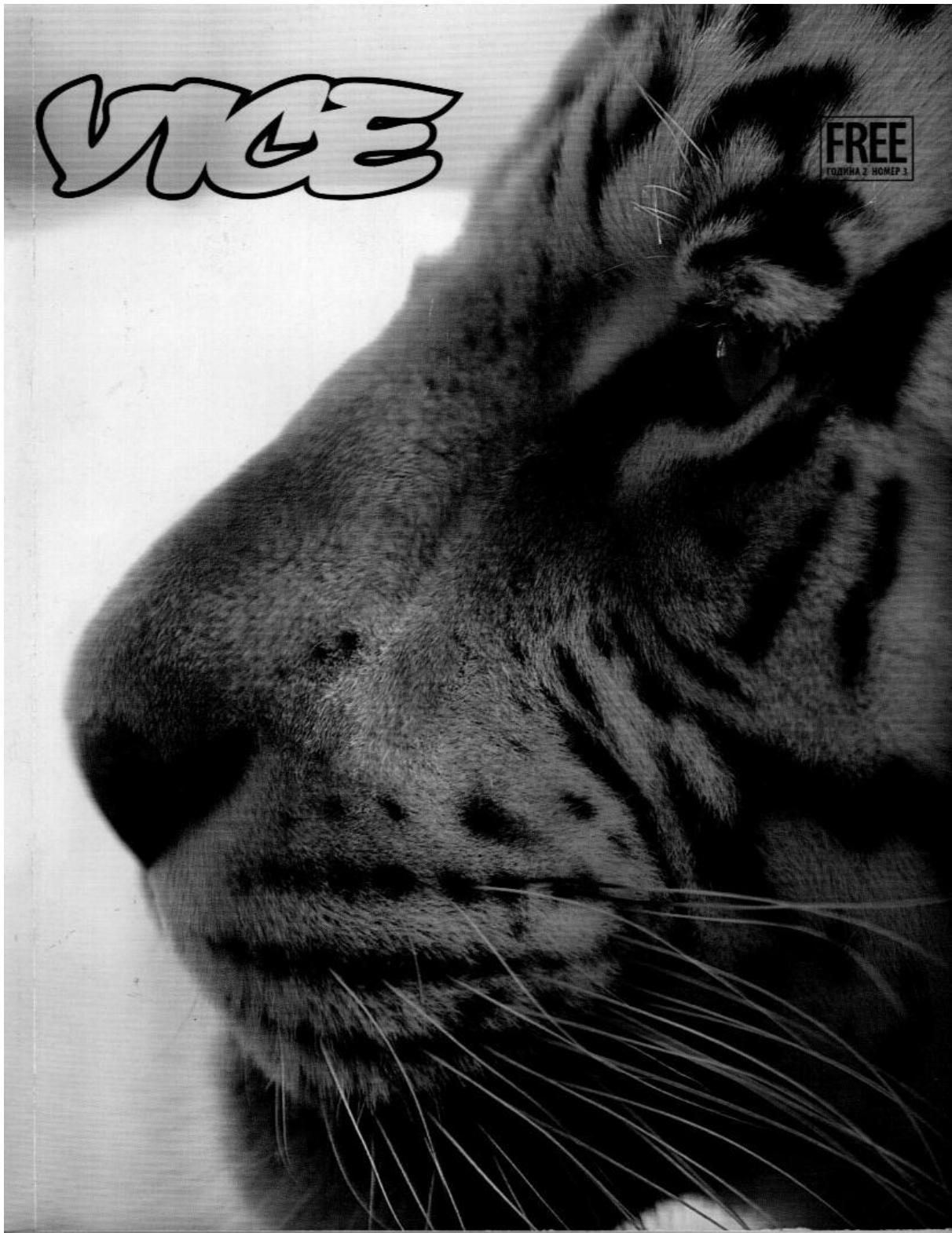

VICE

FREE

ГОДИНА 2 НОМЕР 3

Безсмъртие!

Не ти се вярваше, но може и да те огре

ТЕКСТ КИРИЛ ХРИСТОВ,
СНИМКИ НАТАЛИЯ МАШАРОВА И АРХИВ НА ЖИВКО Т. КОЛЕВ

Никога не съм вярвал в безсмъртието или поне не, че някой може да го открие, докато съм жив. Цялата история с вампирите не ми харесва, най-малкото защото рано или късно се уморяваш да живеши нощем, а всички яки френдове, с които си се познавал, отдавна са си заминали от този свят. Ако науката изобрети някакъв начин да ми вземе мозъка и да го сложи в тяло на робот, ще си дръпна шалтера сам, лишен от дребни удоволствия като бира,екс и трева. Оказа се обаче, че учените съвсем сериозно си ги мислят тези работи, но нещата са доста по-различни от това да си сложим мозъка в буркан като Кранг от *Костенурките Нинджа* и да се моткаме в златисти тенскиени тела.

След като един приятел ми говори дълго време за това как негов познат, доктор по медицина, работи заедно с баща си сериозно по въпроса за безсмъртието и това не са просто глупости, реших да се срещна с тях, за да разбера заслужава ли си да се надявам или трябва да се страхувам да стана вечен.

Таню Ж. Колев е магистър по физика и доктор по философия, а синът му Живко Т. Колев е доктор по медицина и в момента работи за голяма фармацевтична компания. Двамата се трудят над създаването на нов модел на Обща теория на системите, която трябва да помогне на учните от цял свят да получат нов поглед върху нещата и това как може да се пренесе човешкото съзнание извън тялото в по-съвършен носител. До края на

годината тяхната теория ще излезе и на книга, а преди да изложат фактите, аз поисках да науча на разбирам за мен език за какво точно става дума.

Нужно ли е безсмъртие на човека? Не е ли наудничаво като идея?

Ако се разглежда като абсолют, звучи наистина наудничаво. Ние си представяме безсмъртието като процес и считаме, че всеки човек носи в себе си тази потребност. Едва ли има някой, който би искал да умре. Нещо повече – ние смятаме, че това е една от първите потребности, възникнали при осъзнаването на човека – оцеляване в ежедневието, потребността от храна и вода. Не толкова очевидно, но също свързани със стремежа към оцеляване са продължението на рода и потребността човек да остави нещо след себе си. Ние искаем да покажем, че личността може да се развива безкрайно, без да прекъсва развитието си чрез промяна на своя носител – човешкото тяло. Съвременната наука е в състояние да създаде изкуствено тяло – носител, който да бъде приемник на личността и който впоследствие може да бъде усъвършенстван допълнително. Прехвърлянето на съзнанието в друго тяло или носител е следващата стъпка в еволюцията на хората. Иначе човекът няма много шансове.

Какво имате предвид?

Най-простият пример е с бактерии, поставени в хранителна среда. Скоро благодарение

**„Безсмъртието не е краят,
а начало и със сигурност
няма да ни е скучно.
Направо ще ни се изпра-
вят косите.“**

на благоприятните условия те започват да се развиват и размножават. В един момент размножаването им става взривообразно и техният брой достига пик. Тъй като хранителната среда е ограничена, бързо се достига до забавяне на размножаването и смърт на колонията. Човечеството се развива взривообразно през последните 200 години. Броят на скептично мислещите хора в обществото расте. Развитите страни издават директиви за ограничаване на ресурсите. Но проблемът не е само в тях. Много по-голям проблем е ограниченията, които нашите тела поставят. Тела, които могат да функционират само при тесен диапазон от условия и само във връзка със системата Земя. Когато изчерпим хранителната си среда, няма да има човек. За нас освен много скептични сценарии обаче има и оптимистични. Човешкото общество най-вероятно ще продължи да ускорява развитието си, ако целенасочено се стреми към решаване на проблема с оцеляването си.

Как можем да пренесем съзнанието си от едно място на друго?

Новото в тази идея е, че това пренасяне може да стане със средствата на науката. За да сме в състояние да направим това, трябва да се изясни конкретно каква е връзката на психиката с нейния носител – мозъка. След което да се създаде подходяща „връзка“ между човешки мозък и изкуствен мозък, която може да осъществи пренос на работеща психика, а не просто копиране на информация. Нашият мозък не е един. Въщност човешкият мозък представлява две относително самостоятелни полукъба, които работят в постоянна връзка помежду си. Психиката се ражда от непрекъснат диалог между двете полукъба. Ние считаме, че точно поради тази особеност на мозъка връзката и работата с друг мозък е принципно осъществима. Експерименти показват, че дори съвсем малка част от връзката между полукълбата е необходима за успешна съвместна работа. Следователно по начина, по който се свързват двете полукъла, можем да свържем и изкуствен мозък.

Чисто технически как става пренасянето, с кабели и жици?

Опити за връзка между мозък и компютър са започнали преди около 40-50 години. През последните 10 години развитието на връзката между мозък и компютър имаше огромен напредък в насока невропротезиране, като вече има хора с изкуствени крайници, които могат да бъдат управлявани, хора с изкуствен слух и дори зрение, които са способни да карат кола. Развитието на технологиите в специфични сфери е трудно да бъде обхванато дори и при ежедневно следене на научните открития. Разбира се, за да се осъществи връзка между два мозъка, трябва усилията на много групи учени да са насочени конкретно в тази посока. Ние бяхме много изненадани, че и други хора по света си представят подобни начини за пренасяне на съзнанието и това намери изява наскоро във филма *Аватар*.

Какво ще стане, когато съзнанието ни вече е пренесено в нов мозък?

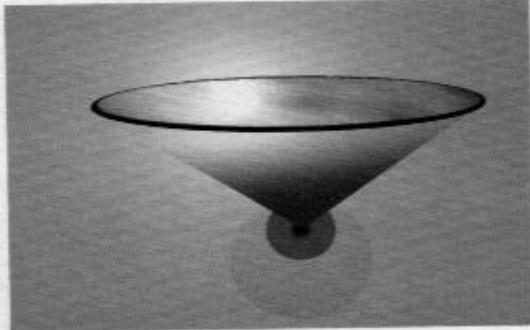
Очакваме вдигане на всички показатели. Човешкият мозък работи с честоти на невроните от порядъка на хиляди операции в секунда. В момента един персонален компютър работи с честоти на процесора над 76 милиарда операции в секунда, което означава, че новият ни мозък ще може да обработва информацията далеч по-бързо, което е несравнимо със сегашните ни възможности. Случи ли се това, човекът вече няма да бъде ограничен до съществуването си на Земята.

Кога се очаква практически да можем да „клонираме“ съзнанието си?

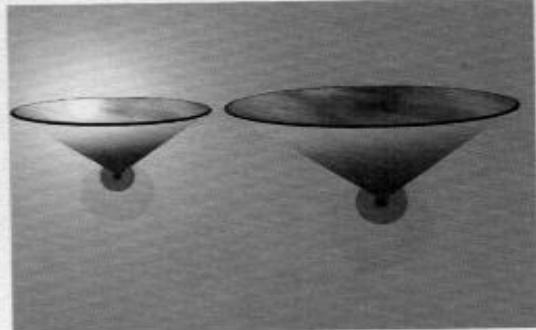
Технически ще отнеме 20-30 години, възможно с много по-скоро. Технологията се развива изключително бързо. За съжаление в момента не се работи с много пари, но хора като Бил Гейтс се интересуват и финансират подобни проекти.

Безсмъртието няма ли да е твърде неприятно? Няма ли да ни с кофти например да огладнесем, а да не можем да ядем?

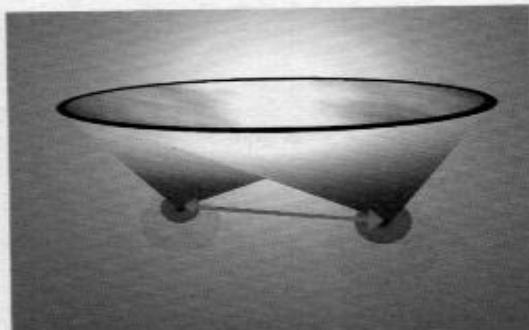
Възможността, свързана със старото тяло, да се обнържат с чувства на новото. Например чувството за нужда от набавяне на енергия да се свърже с чувството за ядене. Но новите тела ще ни дават много по-разнообразен набор от чувства, отколкото старите, защото те ще бъдат с разширени, а не ограничени възможности. Все пак безсмъртието не е краят, а начало и със сигурност няма да ни е скучно. Напротив, направо ще ни се изправят косите. Тепърва ще ни става интересно. С модела на

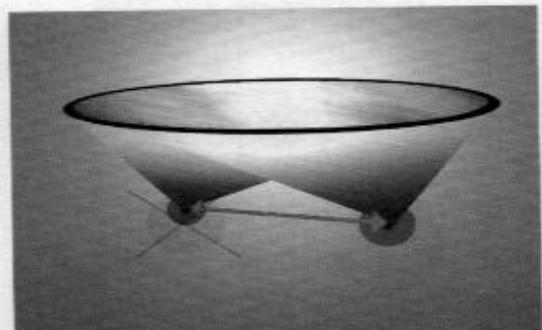
Имаме съзнание.

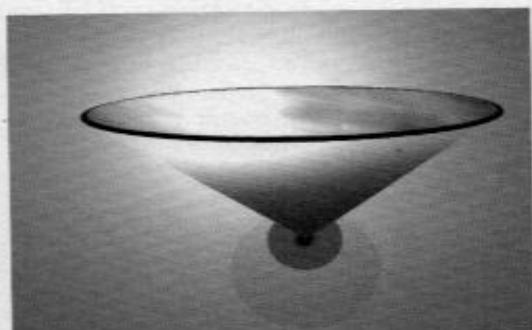
Имаме и по-съвършен носител от нашия мозък.

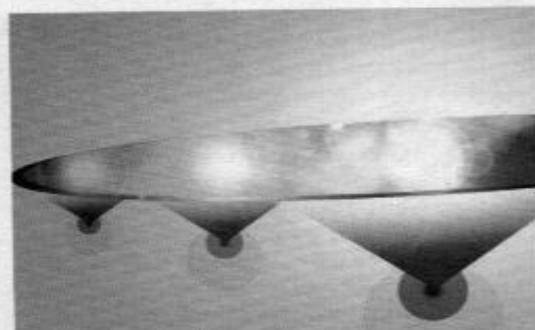
Сързваме нашето съзнание с носителя и получаваме общата среда.

После изключваме старото и честито!

Бългрейднати сме с нов мозък.

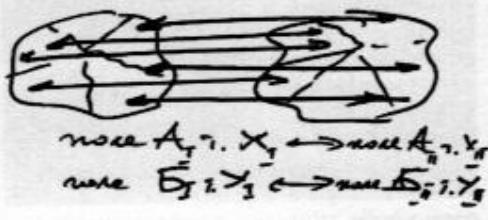
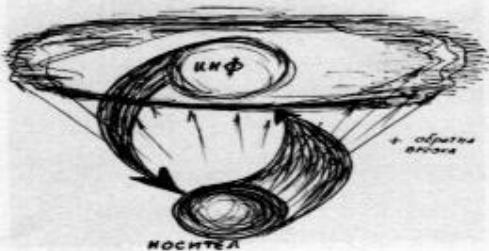
Този процес може да се повтаря до безкрайност и да ставаме все по-умни и все по-умни, като не е нужно да дърпаме шалтера на стария носител. Един вид, дори можем да си държим back-up на съзнанието в килера.

бесмъртис намираме универсалната форма на самозапазване. Тялото ни може да се разгражда, но системата от информация – ис. Този модел не е измислен от човечеството и съществува много преди нас. Геномът на живите организми е един пример за свръхзапазване на информация – данни за неговата структура, регулация и оцеляването

му в околната среда. Геномът помага на живите организми да оцеляват, но всички те поотделно са смъртни. Всички живи организми рано или късно загиват. За разлика от тях геномът е бесмъртен чрез безкрайно копиране в еволюращи организми.

Какво ще стане с любовта?

Любовта е стремеж на една личност към

Докато обядвахме, Живко ми нарисува нещата в картички, за да ги разбера по-лесно. Замислих се дали една идея, нахърляна на ръка в софийска пицария, не е бъдещето на човечеството.

„В днешно време дори в холивудските филми ученият е лошият, а откритията му – нови, неизвестни опасности.“

друга. Любовта е стремежът тези две личности да постигнат вътрешен резонанс, т.е. ние тепърва ще откриваме нови форми на общуване помежду си. Относно външността новите носители ще имат далеч по-широки възможности. (Смях)

Но това означава, че личностите, които се пренесат в нови тела, ще са вечни. Няма да има нови хора. Няма да се размножаваме. Раждането на дете е създаване на биологичен индивид. Неговото съзнание и психика не се създават от родителите, а от контакта му със средата. Те възникват спонтанно, без да се пренася „старо“ съзнание в него.

Тогава тези от нас, които обитават различни тела, ще имат съвсем друго съзнание. Съзнанието им ще бъде напълно различно.

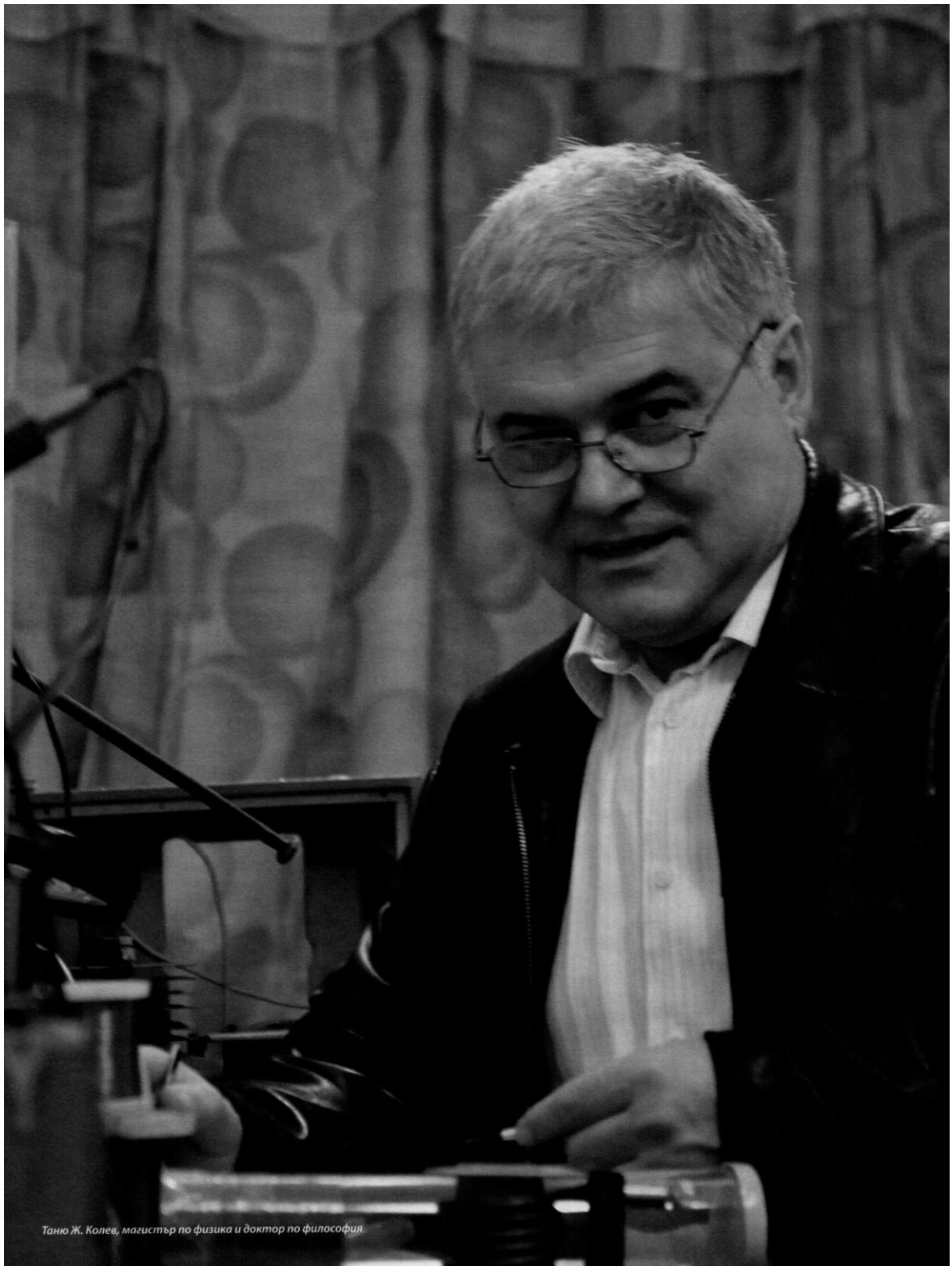
Какво ще стане с човешкото общество?

Нека се върнем на примера с бактериите от началото. Ако ние успеем да избягаме от този сценарий, в който сами изчерпваме хранителната си среда и загиваме, и ако премахнем ограниченията на човешкото тяло, то ще премахнем и ограниченията на земята като среда. В даден етап човечеството ще се превърне във фактор, определящ облика

на цялата Вселена. Можем да постигнем сингуларност. Това е процес, при който се развиващ все по-бързо и по-бързо, като няма най-бързо. Теоретично в един момент излизаш от рамката на времето. Ако човек не си смени тялото, няма как да осъществи процеса на сингуларност. В момента толкова бързо се случват научните открития, че ние нямаме време да ги усвоим, да стъпим върху тях и да открием нови неща. Изчертваме се като способност да анализираме бързо откритията. Всиче един живот не стига, за да навлезеш в една научна област. Докато започнеш да учиш, нещата вече са със стара дата. Имаме сериозно изоставане на човека и обществото спрямо науката. Това води до отлив на хората, които искат да се занимават с наука. В днешно време дори в холивудските филми ученият е лошият, а откритията му – нови, неизвестни опасности.

Все пак, след като ще можем да пренасяме съзнанието, ще е възможно ли сливането на две съзнания в едно?

Не. Няма как да стане. Паметта на човека е асоциативна. Например виждаш някакъв образ и го запаметяваш. После го свързваш с друг и така. Търсенето на спомен или образ става чрез сравнение с други психични образи. Търсейки общи белези между отделните спомени, при човек изпъква една черта, която е обща за всички спомени за даден човек. Това е, че всички спомени имат обща гледна точка – това е асоциацията, която фокусира съзнанието на човека. Когато съберем две съзнания, те може и да комуникират безкрайно дълго, но те винаги ще са в диалог и няма как да бъдат събрани. Гледните им точки са различни. ■

Таню Ж. Колев, магистър по физика и доктор по философия